

Vuurwerk in de Raad

door Martin Broek

Van huis uit is het 3,5 km naar het stadsdeelkantoor West. Een kilometer verder dan naar de Stopera waar de centrale stad zetelt. Op het Bos en Lommerplein was een openbare raadsvergadering. Buurtbewoners mochten inspreken over de begroting van het stadsdeel. Zo kom je er snel achter wat er speelt in de buurt, dacht ik. Algemene Beschouwingen heet de voorstelling, zo staat het op de monitoren. Het feest kan beginnen.

Nou ja feest. De voorzitter legt uit wat de bedoeling is: partijen van college en oppositie mogen vertellen wat zij van de begroting vinden. De Algemene Beschouwingen zijn in Den Haag een politiek hoogtepunt. Kamerleden reageren en interrumpen en de vonken vliegen er vaak af. Hier is het gesnotter van het Groenen-deelraadslid Ronald Schönberger het enige vuurwerk en een grapje van de PvdA-voorman Erik de Groot de levendigste noot in het geheel. Hij citeert evangelist Marcus die zegt dat voor wie klopt open gedaan zal worden, en zo zal ook het Dagelijks Bestuur aan de slag moeten. Leuk.

Een D66-politica – de enige vrouw tussen vijf mannelijke collega's – reageerde in haar praatje op de PvdA'er. Zij geloofde het niet als ze het niet ook zou zien. Want naast een oorverdovende saaiheid was dat het andere centrale thema. De begroting was onleesbaar, niet af, een vorm van wensdenken en onbruikbaar. 'Trouwens over veel gangen valt niets te zeggen want die moet de kok nog verzinnen,' zo vatte de SP-voorman het bondig samen. Misnoegd ging hij weer zitten. De vergadering was verspilde moeite voor hem, maar hij had wel uitgebreider uit mogen leggen waarom.

En dan is er pauze en er is koffie.

Alle hoop op een levendig deel na de pauze wordt gelijk de grond in geboord. De buurtbewoners mogen hun zorgen, wensen en grieven duidelijk maken. Drie minuten per persoon en geen vragen. Dat is wel efficiënt, maar haalt ook alle sjeu eruit. Dat wordt enkele raadsleden dan toch net wat te gortig. Als het echt niet anders kan en dan ook zeer spaarzaam, één vraag ter verduidelijking mag, zegt de voorzitter. Ondanks de raad wordt het toch nog leuk. Opeens blijkt er wel leven in de buurt te zitten en er blijken nog meer vrouwen te zijn die duidelijk hun boodschap over kunnen brengen. Gelukkig komen ook allochtonen, want die 50 procent van de stadsdeelbevolking hadden we voor de pauze helemaal niet gehoord.

Alle verhalen gaan over hetzelfde: subsidies die zijn verminderd of helemaal verdwenen. Een buurthuis dat al negentig jaar bestaat wordt de nek omgedraaid. Drie sprekers zijn er over de subsidies op de Openbare Bibliotheken in het stadsdeel. Wat blijkt is dat dit stadsdeel leeft. Een hele staalkaart aan activiteiten komt voorbij waar buurtbewoners zich vrijwillig of gesubsidieerd voor inzetten: culturele projecten, jongerenactiviteiten, inloop voor ouderen, veiligheid op straat en emancipatie van allochtone vrouwen. Niet iedereen is vol vuur, sommigen zijn zenuwachtig of staan er als beroepsinsprekers. Grofweg kan je zeggen dat het cement van een buurt daar voor zichzelf en ons stond te pleiten.

In een tekst van het stadsdeel over de bezuinigingen was me de volgende zin opgevallen: 'Sportactiviteiten vanuit het stadsdeel voor volwassenen worden afgebouwd.' Ik hoorde niets over suikerziekte en obesitas (zelfs geen bestuurlijke) en de waarde van sporten om deze ziekten te bestrijden. Niet van de raad en niet van de insprekers. Ik fietste in tien minuten terug naar huis.